

— Щомъ ти не желашъ — азъ знамъ тогазъ и самъ.

— (пресича го ядосанъ). Млъкъ, бре!

— (сепнатъ, но още по-разгнѣвенъ). А тъй ли?

— И търпението има край.

— Търпение ли?! Че кой отъ двама ни търпи. Гледай! Той не може да понесе упрека за едно куче, а азъ да мълча, когато детето ми, когато на щерка ми е посѣгнато (несдържано). Хж-де! И това било управия!

— (смръщено) щомъ толкова го надувашъ — искашъ ли? Искашъ ли?..

— (очитѣ му сж кръвясали). Какво?

— Какво — ще видимъ! Ще го извикамъ тукъ, та предъ очитѣ ти да я свърши както трѣбва, че тогава. . .

— Знамъ, че турчина на всичко е готовъ.

— (строго). Слушай. . . Не ме карай... Защото...

— Защото?.. Не току тъй е казано: турския дослукъ е на колѣното.

— (разгнѣвено). Тъй ли! Чакай да разберешъ какво е турчинъ... Ей тъй предъ очитѣ на всички ви. . . Чакай гяуринъ едепсизъ (пристѣпва къмъ вратата).

(Драгостинъ хваща за пеша Ибриама и го спира).

*Драгостинъ*. Така ли (друсва го гнѣвно).

*Ибриамъ* (кипналъ). Остави ме, да не вадя ножъ!..

Предъ очитѣ ти да ѝ вземе честъта, че тогази. . .

*Драгостинъ* (хваща съ две ржце Ибриама).

*Ибриамъ* (вика пресипналъ). Хасанъ, Хасанъ!

(Драгостинъ извѣнъ себе си, почва да се бори съ Ибриама. Чавдаръ скача отъ тавана).

*Чавдаръ* (хвърлилъ се изотзадъ върху Ибриама).

Сега ще видимъ коя честъ ще вземешъ!

(Чаушъ Ибриамъ е търкулнатъ на земята, Чавдаръ го завързва и отмѣква къмъ другата стая).

(Въ това време влиза и Хасанъ, ала Драгостинъ го ударва въ главата, той пада на земята и го отвлича въ другата стая).